

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. K.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Saskou,
sídlem Mírové náměstí 207/34, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2016, č. j. 4792/DS/2016,
JID: 165675/2016/KUUK/Piš,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 8. 11. 2016, č. j. 4792/DS/2016, JID: 165675/2016/KUUK/Piš a rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě, ze dne 18. 5. 2016, č. j. MM/OPD/ODP/4910/16/R, se **pro vady řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 12. 1. 2017, kterou podal v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2016, č. j. 4792/DS/2016, JID: 165675/2016/KUUK/Piš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „magistrát“), ze dne 18. 5. 2016, č. j. MM/OPD/ODP/4910/16/R, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 8. 1. 2016 v 8:23 hod. na silnici č. I/62 ve směru jízdy na Děčín – Ústí nad Labem v katastru obce Povrly – Roztoky, řídil motorové vozidlo tovární značky Ford Galaxy, reg. zn. „X“, kdy předjížděl v místech, kde je to místní úpravou zakázáno (svislé dopravní značení B21a „Zákaz předjíždění“), přičemž při předjíždění nerespektoval ani vodorovné dopravní značení V1a „Podélná čára souvislá“. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Současně se žalobce domáhal zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění ze dne 12. 1. 2017 uvedl, že byl na svých právech zkrácen v důsledku porušení svých právech v předcházejícím řízení úkony správního orgánu. Správní orgány nepostupovaly v řízení v souladu s § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pokud neuplatnily svou pravomoc k účelům, k nimž jim byla svěřena zákonem a nepostupovali ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to mj. v rozsahu, v jakém jim byla svěřena.
3. Žalobce namítal, že rozhodnutí magistrátu napadl včas podaným odvoláním, neboť měl za to, že magistrát nesprávně zjistil skutkový stav pro rozhodnutí, žalobci nebylo umožněno vyjádřit se k doplněným podkladům pro rozhodnutí. Žalobce navrhoval provedení dalších důkazů a požádal magistrát o sdělení, jakým způsobem s podaným odvoláním naložil. Následně žalobce obdržel zamítavé rozhodnutí žalovaného, aniž by byl vyrozuměn o odvolacím řízení. Žalovaný žalobcem navržené důkazy neprovedl. Magistrát i žalovaný vzaly za prokázané, že se žalobce dopustil přestupku v katastru obce Povrly – Roztoky ve směru jízdy Děčín – Ústí nad Labem, přičemž tento závěr shledával žalobce v rozporu se skutečností doloženou listinnými důkazy založenými ve správním spise – úřední záznam PČR ze dne 11. 1. 2016, v němž se uvádí, že byl žalobce zastaven policejní hlídkou u obce Povrly ve směru jízdy na Děčín; svědek pprap. V. vypověděl dne 7. 3. 2016, že při vyjíždění z obce Povrly policejní hlídka viděla osobní automobil předjíždějící nákladní vozidlo a poté za tímto vozidlem vyjela a došlo k jeho zastavení; svědek nstržm. H. vypověděla dne 7. 3. 2016 do protokolu, že viděla vozidlo předjíždějící směrem na Děčín.
4. V žalobě žalobce upozornil, že pochybnost o místě spáchání přestupku a směru jízdy namítal v řízení od samého počátku, navrhoval doplnění spisové dokumentace o fotografie zmíněného dopravního značení. Správní orgán fotodokumentaci doplnil, zachytil však zcela jiné místo (u obce Roztoky) než zachycuje fotodokumentace Policie ČR (u obce Povrly), vzdálenost mezi oběma místy činí 1,7 km. Na těchto rozdílných místech je rozdílné svislé a vodorovné dopravní značení, které je podstatné pro posouzení skutku, odlišné rozhledové poměry, které na skutečném místě činu vylučují, aby se žalobce dopustil přestupku byť z nedbalosti. Žalobce poukázal, že z řízení není patrné, kým byla doplněná dokumentace pořizena, nad to měl za to, že nemohla vzniknout jinak než místním ohledáním, jehož se měl žalobce právo zúčastnit.
5. Další žalobní námitkou byla skutečnost, že ve správním řízení byli v postavení svědků vyslechnuti policisté nstržm. H. a pprap. P. a pprap. V., jejichž odpovědi si odporovaly, načež žalobce poukazoval již ve správním řízení.
6. Závěrem žalobce navrhl, aby vzhledem k tomu, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nezjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, nehodnotily podklady pečlivě a nepřihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, nevypořádaly se s žalobcem navrženými důkazy, bylo rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí magistrátu zrušeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Konstatoval, že na důkazním prostředku, videozáznamu, je zachyceno, jak vozidlo žalobce v úseku za dopravní značkou B21a „Zákaz předjíždění“ jede v levém jízdním pruhu, kdy předjíždí nákladní vozidlo a přes plnou bílou středovou dělicí čáru se zařazuje zpět do pravého jízdního pruhu. Z tohoto videozáznamu ve spojení s fotodokumentací je dle názoru žalovaného místo spáchání přestupku „u odbočky na Roztoky“ jasně patrné. V souladu s obsahem těchto důkazních prostředků jsou i úřední záznam a oznámení o spáchání přestupku od Policie ČR, jakož i Oznámení o zahájení řízení, v nichž je místo spáchání přestupku uvedeno jako „silnice I/62 (cca 1 km za obcí) ve směru jízdy na Děčín, resp. na silnici I/62 v katastru obce Povrly ve směru jízdy na Děčín“.
8. Žalovaný sdělil, že rozpor v označení směru jízdy ve výroku rozhodnutí magistrátu, jenž ve svém rozhodnutí označil místo spáchání přestupku „na silnici I/62 ve směru jízdy Děčín-Ústí nad Labem v katastru obce Povrly-Roztoky“, představuje chybu v psaní, je odstranitelný výkladem s přihlédnutím k celému obsahu spisu a úkonům správních orgánů a účastníků a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí ani jeho nezákonnost.
9. K námitce nevěrohodnosti výpovědi svědků – zasahujících policistů, žalovaný uvedl, že trvá na svém původním vyhodnocení a výpovědi svědků shledal jako spolehlivé, obsahově v souladu s prvotními záznamy o průběhu zákroku, v logických souvislostech objasňující provedení zákroku.
10. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce ohledně dodatečného doplnění dokumentace, podotkl, že žalobce byl řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, s veškerou dokumentací založenou ve spisu byl řádně seznámen a žádné další dokazování nenavrhoval.
11. Závěrem žalovaný shrnul, že v řízení o přestupku bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí magistrátu i žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přestupek byl nezpochybnitelně zdokumentován. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

12. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž uvedl, že započal s předjížděním nákladního vozidla v místě, kde je to dovoleno, přičemž předjížděné vozidlo zakrývalo žalobci výhled tak, že nemohl vidět svistou značku zákazu předjíždění a nestihl dokončit předjíždění.
13. Žalobce upozornil, že na videozáznamu není zachycen přestupkový děj, neboť na něm není zachyceno místo, kde žalobce započal s předjížděním ani jeho výhledové poměry. Žalobce vytknul žalovanému, že v napadeném rozhodnutí uvedený důkaz hodnotil tak, že na videozáznamu je zachyceno vozidlo žalobce, jak jede za značkou v levém jízdním pruhu, následně předjíždí nákladní vozidlo a přes plnou čáru se zařadí zpět. Žalobce podotkl, že předjíždět plnou čáru při dokončení předjíždění, resp. návratu do pravého jízdního pruhu, zakázáno není.
14. Žalobce znovu poukázal na nesprávně označený směr jízdy ve výroku rozhodnutí, které nepovažoval za formální chybu, neboť shodné označení směru jízdy bylo uvedeno i v odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů. Zopakoval, že ve výpovědích zasahujících policistů jsou rozpory vtahující se k určení místa kontroly, vzdálenosti pozorování a umístění značení, přičemž tyto rozpory měly být odstraněny v přestupkovém řízení, eventuálně řízení odvolacím.
15. Žalobce v dalším přípise ze dne 8. 4. 2017 odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56 a ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48 a uvedl, že trvá na podané žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Správní spis

16. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Na základě oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, Odboru služby dopravní policie, Dopravního inspektorátu, č. j. KRPU-5264-2/PŘ-2016-041006-PŠA, ze dne 13. 1. 2016 zahájil magistrát s žalobcem dne 4. 2. 2016 řízení ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 8. 1. 2016 v 8:23 hodin na silnici I/62 ve směru jízdy na Děčín v katastru obce Povrly v okrese Ústí nad Labem, při řízení motorového vozidla tovární značky Ford Galaxy, registrační značky „X“, předjížděl v místech, kde je to místní úpravou (svislé dopravní značení B21a „Zákaz předjíždění“) provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Žalobci bylo dále kladeno za vinu, že během úkonu předjíždění žalobce nerespektoval vodorovné dopravní značení V1a „Podélná čára souvislá“. Součástí tohoto oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 2. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/4910/16/ZR, bylo rovněž předvolání k ústnímu jednání, které se mělo konat dne 7. 3. 2016 v 13:30 hodin v sídle magistrátu. Při ústním jednání dne 7. 3. 2016 žalobce uvedl, že úkon předjíždění začal na přerušované čáře, předjížděl jiné vozidlo a uvedené dopravní značení nemohl vidět. Svědkyně - zasahující policistka nstržm. H. při jednání dne 7. 3. 2016, k němuž byla předvolána, vypověděla, že uvedeného dne byla členem hlídky ve služebním vozidle, která na křižovatce odbočení Povrly Roztoky dohlížela na provoz na pozemních komunikacích, kde hlídka zpozorovala vozidlo předjíždějící směrem na Děčín, které hlídka následně dojela a vozidlo zastavila, přičemž s žalobcem přestupek neřešila, pouze provedla dechovou zkoušku na alkohol s negativním výsledkem. Svědek pprap. P. uvedl, že dne 8. 1. 2016 okolo 8:23 hodin společně se svými kolegy zastavil vozidlo Ford Galaxy „X“, které řídil žalobce, přičemž důvodem zastavení byla skutečnost, že žalobce řídil vozidlo v místech, kde je to dopravní značkou B21a zakázáno. Dále uvedl, že vozidlo předjíždělo ze směru Ústí nad Labem na Děčín, předjíždění viděl ze vzdálenosti cca 150 m, přičemž vozidlo viděl již při předjíždění. Svědek pprap. V. uvedl, že uvedeného dne prováděl s kolegy dohled nad silničním provozem v katastru obec Povrly – Roztoky, kdy při vjíždění z obce Povrly viděl ze vzdálenosti cca 20 m osobní automobil předjíždějící nákladní vozidlo v úseku označeném dopravní značkou B21a „Zákaz předjíždění“, vozidlo viděl v době, kdy již předjíždělo. Magistrát žalobce opětovně předvolal na den 11. 5. 2016 k ústnímu jednání za účelem seznámení se s doplněnou fotodokumentací dopravního značení B21a „Zákaz předjíždění“ a E2a „Tvar křižovatky“ z místa přestupku, která byla podkladem pro vydání rozhodnutí magistrátu. Při ústním jednání dne 11. 5. 2016 žalobce uvedl, že se uvedeného přestupku nedopustil, neboť začal předjíždět v dostatečné vzdálenosti od dopravního značení zákazu předjíždění a pro rozměrné nákladní vozidlo nemohl toto značení v dostatečné vzdálenosti ani vidět. Konstatoval, že z videozáznamu i svědeckých výpovědí zasahujících policistů je zřejmé, že policisté viděli auto žalobce až v době, kdy jel souběžně vedle předjížděného nákladního vozidla. Magistrát vydal následně dne 18. 5. 2016 rozhodnutí č. j. MM/OPD/ODP/4910/16/R, v němž shledal žalobce vinným pro shora uvedený přestupek. Toto rozhodnutí napadl žalobce včasným odvoláním, v němž namítal, že požadoval doplnění spisu o fotodokumentaci dopravního značení a situace v místě přestupku, čemuž sice správní orgán vyhověl, avšak do spisu založil fotografie zcela jiného místa, navíc žalobci nebylo umožněno se k podkladům vyjádřit. Dále namítal, že v oznámení o spáchání přestupku ze dne 13. 1. 2016 je uvedeno jako místo spáchání přestupku „katastr Povrly“ a nikoliv „Povrly – Roztoky“, jak začal správní orgán v listinách později uvádět. Žalobce rozporoval vzdálenost značky zákazu předjíždění k odbočce Povrly, navrhoval provedení místního šetření za účelem nesporné identifikace místa přestupku a zjištění vzdálenostních poměrů včetně zdokumentování dopravního značení, důkaz znaleckým posudkem z oboru dopravy a výslech svědka – spolujezdce D. Ž. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2016 č. j. 4972/DS/2016, které nabylo právní moci dne 16. 11. 2016, odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí magistrátu potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce místa spáchání přestupku. Žalobce namítal, že žalovaný i magistrát neprovedli žalobcem navrhované důkazy ani o nich nerozhodli a vzali za prokázané, že se žalobce dopustil přestupku v obci Povrly – Roztoky ve směru jízdy Děčín – Ústí nad Labem, což je rozporu s listinnými důkazy založenými ve spise, neboť v úředním záznamu Policie ČR ze dne 11. 1. 2016 se uvádí, že žalobce byl zastaven hlídkou u obce Povrly, ve směru jízdy na Děčín. Zasažující policistka – svědkyně nstržm. H. vypověděla do protokolu dne 7. 3. 2016, že viděla vozidlo *předjíždějící* na Děčín, svědek pprap. V. uvedl, že při vyjíždění z obce Povrly hlídka viděla osobní automobil *předjíždějící* nákladní vozidlo. Žalobce dále namítal, že začal předjíždět v místě, kde je to dopravními předpisy povoleno, přičemž svislé dopravní značení nemohl přes předjíždějící vozidlo vidět. Vyvstává tak otázka, zda na základě důkazů provedených v průběhu řízení před správními orgány byl skutkový stav zjištěn natolik spolehlivě a dostatečně, že bylo možno uznat žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích. S tím také souvisí otázka, zda zjištění ohledně skutkového stavu vyžadovalo pro učinění závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku jednáním žalobce ještě doplnění.
21. Zákon o přestupcích blíže neupravuje postup při zjišťování skutkového stavu a nestanoví požadavky na míru jeho objasnění. Proto je nutno na základě § 51 zákona o přestupcích, který uvádí, že na řízení o přestupcích se subsidiárně použijí předpisy o správním řízení, vyjít při posuzování těchto otázek primárně z ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., dále jen „správní řád“). Zde je v § 3 uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Ustanovení § 51 správního řádu pak upravuje samotný postup správního orgánu při provádění dokazování.
22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku z 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, publikovaném pod č. 847/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz): „Je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslyšet nebo dát Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Výpověď svědka, již obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výslechem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces. Tento postup, jenž vedl k faktickému vyloučení důkazů navržených ve prospěch obviněného z přestupku a přijetí závěru o skutkovém stavu věci toliko na základě jednostranných důkazů, je porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“

23. V nyní posuzovaném případě správní orgány odmítly provést důkazy navrhované žalobcem, přestože tyto by, jak tvrdí žalobce, mohly prokázat existenci odlišného skutkového stavu, než jaký byl vzat za základ při vyslovení viny žalobce za přestupek na podkladě výpovědí zasahujících policistů a fotodokumentace pořízené bez přítomnosti žalobce. Obecně lze konstatovat, že správní orgán sice hodnotí důkazy v rámci své úvahy, jak vyplývá i z ustanovení správního řádu (§ 50 odst. 4) a v rámci těchto úvah některá tvrzení přijímá a jiná odmítá, přičemž se opírá o logické, systematické, historické, pravděpodobnostní, věrohodnostní atp. úsudky, které zmiňuje v odůvodnění svého rozhodnutí. Provedení důkazů navržených účastníky řízení pak správní orgán může odmítnout v případě, pokud by získání nebo provedení důkazů bylo v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu), pokud by byla v souladu s požadavky § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která by znemožňovala žádosti vyhovět (§ 51 odst. 3 správního řádu) nebo v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním a bylo by tak již nadbytečné. Žalovaný se prokazováním skutkového stavu zabýval na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde se ztotožnil se skutkovým závěrem magistrátu, že žalobce jako řidič motorového vozidla tovární značky Ford Galaxy, r. z. „X“, v katastru obce Povrly – Roztoky, ve směru jízdy Děčín – Ústí nad Labem, předjížděl v místech, kde je to místní úpravou zakázáno, jak bylo prokázáno výpověďmi zasahujících policistů. Žalovaný uvedl, že výpovědi policistů vyhodnotil jako vzájemně souladné, konzistentní bez rozporů či nejasností. Žalovaný konstatoval, že žalobcem navržené provedení důkazu znaleckým posudkem a výpovědi svědka by bylo vzhledem k prokázání protiprávního jednání nadbytečné a neekonomické, neboť ve spisu se nachází dostatek podkladů, které prokazují protiprávní jednání žalobce. Ve vztahu k otázce možnosti odmítnutí navržené svědecké výpovědi je zásadní, že žalobce v rámci správního řízení zpochybňoval správnost určení místa, kde k předmětnému přestupkovému jednání mělo dojít. Pokud správní orgány neprovedly žalobcem navrhované důkazy a žalovaný se nevypořádal v napadeném rozhodnutí s odvolací námitkou žalobce ohledně jiného místa, kde mělo dojít k předmětnému jednání, a přesto správní orgány dospěly k závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku žalobcem, porušily základní procesní práva žalobce (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 – 106), neboť za takové situace nebylo možné považovat zjištění skutkového stavu za tak jisté, že již o něm nemohou existovat žádné pochybnosti.
24. Přestože se žalovaný v odůvodnění neustále odvolává na listinné podklady obsažené ve správním spisu, soud musí konstatovat, že v těchto podkladech jsou zásadní rozpory ve vztahu k určení místa, kde mělo dojít ke spáchání přestupkového jednání. Z fotodokumentace a videozáznamu pořízených policisty při zásahu vyplývá, že vozidlo žalobce bylo zastaveno v blízkosti křižovatky, kdy se na silnici č. I/62 napojuje ulice Drážní z obce Povrly (viz viditelnou halu s nápisem www.elektromotory-prevodovky). Fotodokumentace vložená do správního spisu v průběhu správního řízení pak zachycuje prostor u sjezdu ze silnice č. I/62 do části obce Povrly – Roztoky. Tento sjezd se nachází asi 1,7 km od prostoru, který byl zachycen na fotodokumentaci předložené Policií ČR. Je nepochybné, že na každém z uvedených míst panují odlišné rozhledové poměry a každé z těchto míst má svou specifickou místní úpravu dopravního značení. Na tento rozpor upozorňoval žalobce v rámci správního řízení ve svém odvolání. Za této situace nebyl dle soudu skutkový stav postavený natolik najisto, aby bylo možné konstatovat, že svědecká výpověď

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spolujezdce žalobce je zcela nadbytečná a nemůže přispět k objasnění skutkového stavu. Správní orgány v dané věci tedy nedostály povinnosti zakotvené v § 3 správního řádu a dle soudu neprovedením svědecké výpovědi v daném případě zatížily správní orgány dané řízení vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

25. Ve vztahu k vymezení místa spáchání přestupku odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, kde je konstatováno, že „dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“ Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá zásadní význam konkrétního vymezení místa spáchání přestupkového jednání. V prvostupňovém rozhodnutí je předmětný přestupek vymezen tak, že žalobce je vinen „tím, že dne 8. 1. 2016 v 8:23 hodin na silnici č. I/62 ve směru jízdy Děčín – Ústí nad Labem v katastru obce Povrly – Roztoky, řídil motorové vozidlo tovární značky Ford Galaxy, registrační značky „X“, kdy předjížděl v místech, kde je to místní úpravou (svislé dopravní značení B21a „Zakázka předjíždění“) zakázáno, přičemž při předjíždění nerespektoval ani vodorovné dopravní značení V1a „Podélná čára souvislá“. V daném případě v prvostupňovém rozhodnutí i v žalobou napadeném rozhodnutí je uveden směr jízdy žalobce „směr jízdy Děčín – Ústí nad Labem“ tento údaj nemá oporu ve správním spise, neboť všechny podklady od úředního záznamu policistů, přes oznámení přestupku až po výpovědi svědků obsahují údaj, že žalobce měl v době spáchání přestupkového jednání jet obráceným směrem, tedy z Ústí nad Labem do Děčína. Dále je místo spáchání přestupku vymezeno pouze označením čísla silnice, po které žalobce jel a „katastrem obce Povrly – Roztoky“. Předmětná silnice č. I/62 má jak obec Povrly samotnou tak i část obce Povrly – Roztoky v délce několika kilometrů. V místech, kde má uvedená silnice daná sídla je pak na několika místech místní úpravou zakázáno předjíždění. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí výrok ve vztahu k místu spáchání přestupku nijak neupřesnil. Nelze jednoznačně stanovit místo, kde k předmětnému přestupku došlo. Tato neurčitost je o to zásadnější, že mezi správními orgány a žalobcem byl spor o vymezení místa spáchání přestupku, a jak bylo uvedeno již výše, samotný správní spis obsahuje podklady vztahující se k různým částem komunikace č. I/62. Z uvedeného vyplývá, že pochybnost nebylo pouze ve vztahu ke směru jízdy žalobce, ale bylo nejisté samotné místo, kde mělo k přestupku dojít. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že prvostupňové rozhodnutí je neurčité ve vztahu k vymezení místa spáchání přestupkového jednání a v žalobou napadeném rozhodnutí tento nedostatek nebyl zhojen. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
26. Dále žalobce namítal rozpory ve svědeckých výpovědích policistů. V tomto směru soud konstatuje, že neshledal žádné zásadní rozpory ve výpovědích těchto svědků, které by mohly mít vliv na posouzení věci. Žalobce dodatečně specifikované rozdíly ve vzdálenosti pozorování či umístění značení nepřekračují rozdílnosti odpovídající tomu, že každý člověk je individualita a vnímá skutečnosti subjektivně. V souhrnu však předmětné výpovědi neobsahovaly zásadní rozpor. Tuto námitku žalobce tedy považuje soud za nedůvodnou.
27. Dále žalobce namítal poškození jeho práv v důsledku provedení místního ohledání a pořízení fotodokumentace, aniž by byl žalobce tomuto úkonu přítomen a byl o něm vyrozuměn. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu není nijak patrné, jak a kým byla předmětná Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

fotodokumentace údajného místa spáchání přestupku pořízena. Jedná se o fotodokumentaci, která nebyla součástí podkladů předaných správnímu orgánu Policií ČR a kterou bylo provedeno dokazování v rámci ústního jednání konaného dne 11. 5. 2016. Na fotodokumentaci je zachycen úsek silnice č. I/62 u sjezdu do části obce Povrly – Roztoky. Soud dovedl, že předmětná fotodokumentace je výsledkem ohledání, které provedl v rámci správního řízení prvostupňový správní orgán. Na důkaz ohledáním se vztahuje úprava provádění dokazování obsažená v § 51 správního řádu, kde je v odst. 2 uvedeno, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování. V daném případě z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se žalobce vzdal práva účasti při dokazování. Rovněž z ničeho nevyplývá, že hrozilo nebezpečí z prodlení. V daném případě tedy žalobce měl být vyrozuměn včas o konání předmětného ohledání. Předložený správní spis neobsahuje žádné doklady, které by prokazovaly, že by tomu tak bylo. V provedení dokazování ohledáním věci, aniž by žalobce jako účastník řízení byl o chystaném provedení ohledání včas vyrozuměn, spatřuje soud závažnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (k obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 5 As 38/2004-74, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 745/2006 – tento rozsudek se vztahoval k úpravě obsažené v zákoně č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ovšem vzhledem k prakticky totožné právní úpravě je plně aplikovatelný i na daný případ).

28. S ohledem na výše uvedené nezbývá soudu než konstatovat, že předmětné řízení bylo zatíženo vadami řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud proto výrokem rozsudku I. zrušil rozhodnutí žalovaného, kdy současně ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud přistoupil v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s. ke zrušení prvostupňového rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě ze dne 18. 5. 2016, č. j. MM/OPD/ODP/4910/16/R, neboť zmíněné vady řízení zatěžují i toto rozhodnutí. V dalším řízení bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
29. Výrok II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit v souladu s požadavkem žalobce žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Tato částka se sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Petrem Saskou, po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, replika - § 11 odst. 1 písm. d), a z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 AT a z částky 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Soud podotýká, že za úkon spočívající v doplnění žaloby žalobce náhradu nákladů nepožadoval a odkaz na judikaturu učiněný v přípise ze dne 8. 4. 2017 nepovažoval soud za účelně vynaložený úkon, neboť nic nebránilo žalobci učinit tento odkaz již v podané replice.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. září 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)